

DE OOIEVAARS.

't Een willen we vangen,
't Ander willen we hangen.

Op het laatste huis van het dorp zat een ooievaarsnest. De eibermoeder zat daarin bij hare vier jongen, die hunne koppen met de kleine, zwarte snavels opstaken; want rood waren die nog niet geworden. Daar dichtbij op de nok van het dak stond parmantig en stijf papa ooievaar; hij had den eenen poot onder het lichaam opgetrokken om te toonen, dat hij, als hij op post stond, niet bang was voor wat ongemak. 't Was, of hij uit hout gesneden was, zoo stil stond hij.

— Men zal mijne vrouw voor eene voorname dame houden, daar ze een schildwacht voor haar nest heeft, dacht hij. Geen mensch kan weten, dat ik haar man ben; ze denken zeker, dat ik gecommandeerd ben om hier te staan en dat lijkt heel voornaam.

En zoo bleef hij stokstijf op één poot staan.

Beneden op den weg zag men eene menigte kinderen spelen. Toen die de eibers in 't oog kregen, begon één van de jongens en toen allen met elkaar het oude liedje van de ooievaars te zingen; maar, als hij 't goed verstond, zongen ze dat nu zóo:

„Ooievaar, lepelaar,
Vlieg gauw naar je nest maar;
Want je vrouw zit daar alleen
Met vier jongen om haar heen.
't Een willen we vangen,
't Ander willen we hangen,
Het derde gooien we in de sloot,
En nommer vier, dat slaan we dood!”

— Hoor toch, wat die domme jongens zingen! zeiden de kleine ooievaartjes. We zullen gevangen en gehangen worden.

— Stoort je daar maar niet aan, zeide de moeder; ze zullen u niemendal doen.

